

Quina mena d'acord?

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 7 de novembre de 2023
Soc conscient que és una temeritat escriure a aquestes hores de diumenge sobre els pactes per a la investidura de Pedro Sánchez com a president del govern espanyol. Demà al matí mateix hi poden haver novetats i deixar-me en ridícul. Però com que el ridícul no em fa por diré les coses tal com les veig en aquest moment. Hi ha altres amb molta més autoritat que jo que no paren de fer el ridícul. En la classe política això es veu a diari, el ridícul i coses molt pitjors com la mentida, la prepotència o el que ara se'n diu supremacisme i que al final resulta fum. N'estem tips. Fins quan tolerarem aquesta mena de gent? No són tots perquè hi ha, encara, honroses excepcions, però cada vegada menys. La independència, l'estat propi pot arranjar moltes coses i fonamentals, però ens caldran noves generacions de polítics de més qualitat.

Bé, ja hi ha qui ha pactat amb el PSOE: Sumar i ERC. El pacte amb Sumar, a banda d'estar cantat, representa la xocolata del lloro. M'interessa més el pacte amb ERC. El punt més lluminós d'aquest pacte és el traspàs de rodalies. Diuen els traspassats que no se n'havia fet cap de tan important des dels Mossos d'Esquadra, que no és un traspàs total. Sinó, què hi fan encara per les nostres contrades l'anomenada Policia Nacional i la Guàrdia Civil? Pel que fa a Rodalies, resulta que a Catalunya en tenim 18 línies i se'n traspassen 3. Pel que fa a la gestió, es crea una empresa Generalitat-Estat en la qual ambdues parts hi tenen el 50%. Qui més qui menys sap que una empresa de dos socis amb el 50% cada un està condemnada a la paralització; en aquest cas vol dir que l'Estat hi té el dret de vet. Endemés, encara no ens han explicat quina partida pressupostària té assignat aquest minso traspàs. Ja està bé com ens menteixen uns i altres quan ens parlen de traspàs integral, ens prenen per ignorants i es burlen de nosaltres.

I quan ens parlen de finançament ens engalten la befa de que ens "perdonen" els 14.000 milions d'euros de deute que la Generalitat té amb l'Estat. De primer, aquest deute el perdonen a totes les comunitats autònomes. Ah! Excepte a Madrid que no té cap deute amb l'Estat. Quines penques! Sabeu qui paga moltes de les inversions que corresponen a la *Comunidad* de Madrid? Ho heu endevinat, l'Estat espanyol! Segonament, quant ens cisa (per no dir-ho pel seu nom exacte) l'Estat només pel dèficit fiscal? El de l'any passat va ser de 21.000 milions d'euros, només **un any** que si comptem l'acumulat ens anem a centenars de milers de milions. I tenen la barra de dir que ens "perdonen" 14.000 milions. Però el més fort és que aquí hi ha qui s'ho vol creure: ignorància, mala fe o interessos inconfessables?

I ara anem cap a Brussel·les; sí, a Brussel·les perquè allí es cou el caldo gros. I aquí és on haig de procurar no córrer riscos excessius perquè demà hi podria haver notícies més o menys sorprenents, o no... Totes dues bandes, PSOE i Junts, ens diuen que l'acord està a tocar. Primer, jo fins que no ho vegi no m'ho creuré. Segon i més important, quina mena d'acord? Espero que no sigui com el de Rodalies. Es parla només de l'amnistia i el seu abast. Sembla que allò de l'autodeterminació ha desaparegut del mapa negociador, i és el més important. L'estat propi, si el referèndum sortís positiu (que no és segur ni molt menys), ho resoldria tot: Amnistia, finançament, Rodalies, llengua, etc. Però d'això no se'n parla, al menys jo no ho he vist ni sentit en cap mitjà de comunicació, que és lúnica font d'informació de què dispo. No tinc ni tan sols aquella persona que em digui: "Ho sé de bona tinta".

El que és ben cert és que la investidura de Pedro Sánchez depèn de Junts i, si m'apureu, de Puigdemont, que és el nostre legítim president, el president Puigdemont, li cogui a qui li cogui. Puigdemont, el passat dia 5 de setembre va fer públiques les seves condicions i aquestes són un os molt dur

de rosegar pel PSOE. Les regles de tota negociació diuen que si es vol arribar a un acord cada part ha d'afluixar en alguna cosa. Com sempre, suposo que el secret està en el que cadascú està disposat a afluixar. Aquí, els indepes de base no crec que estiguem tots d'acord. Jo seria dels durs. Si s'ha d'anar a noves eleccions s'hi va. I què passa? Que PP i Vox poden obtenir la majoria absoluta? El PP ja l'hem tastat, però amb Vox encara no. Sí, aquesta alternativa seria un cop a la democràcia, però de més verdes n'han madurat. Amb el PP ens van apallissar i ens van imposar l'article 155, però ens n'hem sortit, oi? En aquest afer les presses són males conselleres. Pensem que amb el PP vam fer el 1r d'octubre que va ser un èxit que no hem sabut valorar prou. Va ser una jornada èpica i saben que ho podem tornar a fer. Doncs si l'acord no ens convenç, a noves eleccions; no tenim tanta pressa com ells. I sinó, **unilateralitat!** Demà serà un altre dia, però no sabem com serà. Si fos dolent seria un més. Si fos bo, no tot s'acabaria aquí. Sabeu què em fa por i fàstic també? El poder judicial! Però aquestes són figues d'un altre paner.